

ความสุขในร่มผ้ากาสาวพัตร์

ปุณฺณสิริ ภิกขุณี

เมื่อก่อนนี้...ไม่เคยคิดจะบวช
เวลานี้...ไม่เคยคิดจะสึก
จะไม่สละผ้ากาสาวพัตร์ แม้ชั่วลมหายใจสุดท้าย

เมื่อยังเยาว์

หากจะไม่เอ่ยถึงเรื่องของชีวิตในวัยเยาว์ ก็คงจะเป็นการพลาดจุดสำคัญที่สุดจุดหนึ่งของเรื่องนี้ไปเลยก็ว่าได้ เพราะเป็นเสมือนที่มาของเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดต่อไปนี้ เนื่องมาจากการใช้ชีวิตคลุกคลีอยู่กับคุณตาคุณยายในวัยเด็ก ทำให้เกิดอิทธิพลที่ยิ่งใหญ่ตามมาอย่างไม่น่าเชื่อ และอย่างอัศจรรย์เลยทีเดียวนั่นเอง ซึ่งเรื่องนี้เมื่อเวลาที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ เราไม่รู้เลยว่า จะส่งผลได้เพียงนี้แต่มารู้ภายหลังเมื่อได้มองย้อนกลับไป และเมื่อเกิดสติปัญญาขึ้นมาบ้างแล้ว

ด้วยทั้งคุณตาคุณยายทั้งสองท่านเป็นผู้มีศีลมีธรรมมีชีวิตที่สงบสุข ใบหน้ายิ้มแย้มเปี่ยมด้วยเมตตา กรุณา มีกิจวัตรคือการสวดมนต์ ภาวนา เข้าวัด ปฏิบัติธรรม รักษาศีล เป็นปกติ สิ่งเหล่านี้ได้ซึมซาบเข้ามาอย่างไม่รู้ตัว คุณยายสอนให้สวดมนต์เป็นประจำ ให้ภาวนาพุทโธเสมอ ๆ เกือบตลอดเวลาจะเห็นท่านภาวนาอยู่อย่างนั้น ไม่ว่าจะทำอะไรอยู่ก็ตาม เราก็จะทำตามบ้าง แม้กระทั่งก่อนนอนก็จะหลับไปพร้อมกับพุทโธพุทโธ แล้วก็หลับสบายทุกคืน

ด้วยเห็นอย่างนั้นมาจนตลอดชีวิตของท่านทั้งสอง ก็กับการพูดให้ ฟัง ทำให้ดู มีความสุขให้เห็น กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราไปโดยปริยาย ตั้งแต่ เมื่อไรไม่รู้ รู้แต่ว่าเราได้รับเอาสิ่งที่ท่านพร่ำสอนมานั้น มาเป็นวิถีชีวิตของเรา ไปเสียแล้ว **นั่นคือการรักษาศีลห้าจนเป็นเรื่องปกติธรรมดาของเรา ไม่ได้ รู้สึกว่าได้ทำอะไรที่เป็นพิเศษ มีพุทธ อยู่คู่กับลมหายใจและให้ความสำคัญ กับการรักษาคำพูดมาก ด้วยต้องมีศีลมีสัจย์ ถ้าไม่มีสัจย์ ศีลก็จะสูญไปเลยที่เดียว** เหตุนี้ทำให้กลายเป็นคนที่เรียกว่า พูดคำไหนคำนั้น ไม่ยอมเสียคำพูด และ ตตินิสัยนี้มาจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่และมีครอบครัว ก็จะเป็นที่รู้เลยที่เดียว ว่า ถ้าลั่นวาจาออกไปแล้วไม่มีเปลี่ยนใจและไม่มีเปลี่ยนแปลง

มีครอบครัว

ในสมัยเมื่อสามสิบปีที่แล้วนั้น การที่ผู้หญิงอายุประมาณยี่สิบห้าปี แล้ว แต่ยังโสดดูเหมือนแปลก ๆ เหมือนกับได้เวลาต้องมีก็ต้องมี จึงเป็นการมี เพราะถึงเวลาต้องมี การเกิดเหตุการณ์หลายสิ่งเพราะถึงเวลาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่ สัมผัสได้ในความรู้สึกเสมอว่า เกิดเพราะถึงเวลาแล้ว ที่จะต้องเกิดอย่างนี้หรือมี เหตุอย่างนี้ แต่กับการมีลูกสามคนนั้น เป็นความตั้งใจโดยแท้ที่จะให้เขาได้เป็น เพื่อนกัน ไม่เหงา รวมถึงต้องการมีลูกสาวคนโต เพื่อให้ดูแลน้องและสามารถ เป็นผู้ช่วยของแม่ได้ด้วย วางแผนไว้อย่างนั้นและเป็นไปอย่างนั้น ลูกทุกคน เป็นคนว่านอนสอนง่าย เป็นเด็กเรียบร้อย ความประพฤติดีแทบจะไม่เคยทำ อะไรให้แม่ต้องหนักใจ หรือทุกข์ใจ ลูกสาวเรียนได้ดีมากลูกชายสองคนก็ไม่ได้อดอยากเท่าไร

เริ่มพบว่า ชีวิตครอบครัวของเราคงไม่สมบูรณ์แบบเสียแล้ว เมื่อรู้สึก อึดอัดกับสภาวะการใช้ชีวิตคู่ ด้วยทัศนคติที่ไม่ตรงกัน มีศีลที่ไม่เสมอกัน ดูจะไป กันไม่ไหว

เสียแล้ว เมื่อลูก ๆ เริ่มโตพอจะเข้าใจ จึงตัดสินใจขอแยกทาง เมื่ออยู่ด้วยแล้ว ทุกข์ใจ จะอยู่ไปทำไม เราไม่จำเป็นต้องทนกับสภาพอย่างนี้ ทางใครทางมันก็แล้วกัน การแยกทางกันทำให้ได้พบความสุขมากขึ้นจริง ๆ เสียด้วย มีอิสระราวกับหลุดจากโซ่ตรวนแห่งพันธนาการที่ผูกมัดไว้ตั้งสิบปี แต่ลูกทุกคนต้องอยู่กับเราด้วยความมั่นใจอย่างยิ่งว่า จะเลี้ยงดูเขาได้เป็นอย่างดี เราแม่ลูกใช้ชีวิตร่วมกันมาโดยไม่ได้ให้ลูกรู้สึกว่าขาดพ่อ เพราะยังคงให้ลูกได้พบปะกับพ่อของเขาเป็นประจำ พ่อแม่เลิกกัน แยกทางกันไป แต่ความเป็นพ่อลูกไม่ได้ขาดจากกันไปด้วย ลูกยังคงมีพ่อของเขาอยู่เสมอ

การได้พาลูก ๆ ไปวัดใกล้บ้านในวันอาทิตย์ ในวัยเด็กของเขา เพื่อทำบุญและฟังธรรมจากหลวงพ่อบุญานันทะภิกขุ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ เป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่พยายามทำอย่างต่อเนื่อง คงเป็นด้วยเหตุที่เราเคยคุ้นกับภาพที่เราเคยเห็นคุณตาคุณยายทำมาเป็นประจำ เมื่อเราเป็นเด็กนั่นเอง ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ชอบที่จะทำอย่างนั้นบ้าง และมีความสุขกับการฟังธรรม

การเลี้ยงลูกให้เติบโตเป็นคนดีของสังคม มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และครอบครัวได้ มีการศึกษาที่ดีและมีวินัยในตัวเอง เพื่อการมีชีวิตที่ดีในอนาคต คือเป้าหมายของแม่คนนี้ ฉะนั้นถึงแม้จะเลี้ยงลูกมาเพียงลำพัง ก็ไม่ได้ทำให้หนักใจ การมีลูกทั้งสาม การได้ดูแลรับผิดชอบลูกมาเป็นความสุขของแม่เสมอมา เพราะสำหรับแม่แล้ว ลูกคือของขวัญล้ำค่าเป็นหนึ่งในสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิต การได้เห็นความสำเร็จของลูกก็คือความสำเร็จและความภูมิใจของแม่ด้วยเช่นกัน ทุกคนเติบโตขึ้นมาและสามารถสอบติดมหาวิทยาลัยได้ เมื่อเรียนจบก็มีงานที่ดีทำ เป็นไปตามที่แม่คิดหวังไว้อีกนั่นแหละ ได้ตั้งใจไปเสียหมด

งาน งาน และงาน

เมื่อจบการศึกษาปริญญาตรี ศีษาศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ และเข้าทำงานเป็นข้าราชการได้ไม่นาน ก็พบว่าตนเองไม่เหมาะกับงานลักษณะนี้เลย เนื่องจากไม่ชอบเดินตามเส้นทางที่เขากำหนดไว้ และมีความคิดนอกกรอบ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเขาบอกว่าเดินตามทางนี้แล้วจะประสบความสำเร็จ จะคิดต่อทันทีว่า น่าจะมีทางอื่น หรือเส้นทางอื่นที่ทำให้ประสบความสำเร็จได้เช่นกัน อาจจะเร็วกว่าประหยัดทรัพยากรได้มากกว่า หรืออาจมีประสิทธิภาพมากกว่าด้วยซ้ำ เมื่อได้รับข้อเสนอจากบริษัทเอกชนแห่งหนึ่งด้วยเงินเดือนที่น่าสนใจ จึงตัดสินใจรับงานนั้นทันที

ได้พบว่างานในองค์กรเอกชนอย่างนี้เหมาะกับเรามากกว่า แต่เมื่ออยู่ในระยะหนึ่ง ดูเหมือนว่าไม่มีอะไรใหม่น่าตื่นเต้น หรือท้าทายความสามารถอีกแล้ว ทำได้ไปหมดแล้ว ก็เริ่มมองหาอะไรใหม่ ๆ ที่น่าสนใจมากกว่างานนี้ทันที ไม่รีรอ เมื่อคิดและตัดสินใจแล้ว จะลงมือทำทันที ไม่ยอมเสียเวลากับสิ่งที่รู้สึกว่าย่ำตัวแล้ว พอแล้ว และพบว่าได้พจนานุกรมอย่างนี้ตลอดมา **คือจะไม่เสียเวลากับสิ่งที่เรารู้ว่าไม่ใช่** คราวนี้เริ่มรู้สึกที่ ความรู้ภาษาอังกฤษของเราน่าจะใช้ประโยชน์ได้มากกว่านี้ เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้เราสามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ และไม่ใช่เป็นสิ่งที่ใคร ๆ จะมีหรือทำได้มากมายนัก ที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างแคล่วคล่องทั้งฟัง พูด อ่านและเขียน (ในสมัยกว่าสามสิบปีมาแล้ว) จึงได้ใช้จุดแข็งที่มีนี้ให้เกิดประโยชน์ในการสมัครงานในคราวต่อ ๆ ไป โดยเลือกที่จะทำงานกับชาวต่างชาติและบริษัทขนาดใหญ่ระดับต้น ๆ ของประเทศ กลายเป็นโจทย์ใหม่ที่ท้าทายความสามารถไปเสียแล้ว

นอกจากนี้ เริ่มรู้สึกตัวว่า น่าจะต้องมีการปรับปรุงบุคลิกภาพให้ดีขึ้น เพื่อพัฒนาตนเองในการที่จะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งงานที่สูงขึ้น แต่ยังไม่พอดังมี

ความสามารถด้านอื่นประกอบอีก จึงจะไปได้ไกลกว่านี้ นั่นคือ ความสามารถทางด้านบริหารจัดการ ในเมื่อสิ่งนี้ไม่ได้ร่ำเรียนมา คิดต่อว่าจะทำยังไงได้บ้างเพื่อตอบโจทย์ข้อนี้ของตนเอง และไม่น่าจะยากอะไร ตำราหรือหนังสือประเภทนี้มีอยู่มากมายให้เลือกตามร้านหนังสือขนาดใหญ่ทั้งหลาย จึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เพื่อความรู้เพิ่มเติมในด้านบริหาร รวมถึงการพัฒนาบุคลิกภาพ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย การพูดจา หรือแม้แต่มารยาทสังคม เอาละ เตรียมความพร้อมในการเดินทางต่อไปแล้ว

การทำงานร่วมกับชาวต่างชาตินั้น เราต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมข้ามชาติ (Crossed culture) จึงจะสามารถทำงานร่วมกันได้ดี ไม่มีปัญหาเรื่องความต่างทางวัฒนธรรม เช่นการที่เขานั่งเอาเท้าพาดโต๊ะนั้น เป็นปกติของคนบางเชื้อชาติ การทักทายด้วยการจับมือ (Shake hands) เป็นเรื่องธรรมดา หรือทักทายด้วยการไหว้เมื่อพบกัน (Say Hi) ยิ่งไปกว่านั้น ไม่ได้ทำงานร่วมกับคนต่างชาติ ชาติเดียว แต่นานาชาติเลยทีเดียวนะ ช่างสนุกสนานอะไรอย่างนั้น มีสิ่งใหม่ให้เรียนรู้ตลอดเวลา การได้ร่วมงานกับพวกเขาเท่ากับเราได้เปลี่ยนโลกใหม่ สังคมใหม่ ประสบการณ์ใหม่ โอกาสอย่างนี้ไม่ใช่หาได้ง่าย ๆ โชคดีที่เรานั้นปรับตัวได้ง่าย และไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง ด้วยเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเปลี่ยนแปลงแล้วดีขึ้น ทำไมละ ?

การมีความเข้าใจในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลพร้อมที่จะเข้าใจผู้อื่น และเป็นคนประเภทคิดบวก (Positive Thinking) มีวิธีการสื่อสารที่เข้าใจได้ไม่ยากสั้น ๆ แต่ชัดเจน ซึ่งทั้งหมดที่กล่าวมา ล้วนแล้วแต่ศึกษามาด้วยตนเองทั้งสิ้น ช่วยให้การงานในทุกที่ เป็นไปอย่างราบรื่น มักไม่ค่อยได้พบปัญหาที่ยากเกินกว่าที่จะจัดการหรือแก้ไขได้ ได้รับความร่วมมืออย่างดีจากทุกฝ่าย การประสานงานใด ๆ มักไม่ได้พบอุปสรรคเท่าใดนัก เมื่อใดมีปัญหา เมื่อใดตกอยู่ในสภาวะยุ่งยาก จะมีมือที่ยื่นมาให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ ไม่จากทางใดก็ทางหนึ่ง รู้สึกได้อย่างนั้นตลอดมา

ด้วยความเชื่อมั่นในตนเองสูง ด้วยภาวะผู้นำที่ชัดเจน ประกอบกับความสามารถทางด้านบริหารจัดการ ที่สั่งสมมาจากหลายบริษัทที่มีขนาดใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นบริษัทของอดีตนายกรัฐมนตรีท่านหนึ่ง หรือบริษัทระดับต้น ๆ ของประเทศที่มีเครือข่ายหลายร้อยแห่งทั่วโลก หรือโรงแรมชั้นนำหนึ่งของประเทศที่มีราคาค่าห้องสูงที่สุดในยุคนั้น ลูกค้าเก่าสืบทอดกว่าเปอร์เซ็นต์เป็นชาวต่างชาติ และส่วนใหญ่มาจากยุโรป เดิน ๆ ไปแทบไม่พบลูกค้าคนไทย นอกจากระดับวีไอพีจริง ๆ ที่เอ่ยชื่อแล้ว คนทั้งประเทศต้องร้องอ้อ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้หล่อหลอมให้กลายเป็นคนมีความมั่นใจสูงว่า ฉันสามารถทำได้ ไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ที่เราจะทำได้ ช่างบ้าอะไรได้ขนาดนั้น

ยิ่งเมื่อได้รับตำแหน่งให้ดูแลงาน ที่เป็นเพียงตัวเพียงผู้เดียวในประเทศไทยของสื่อโฆษณาออนไลน์ยักษ์ใหญ่ระดับโลกด้วยแล้ว ดูเหมือนจะพองสุดขีดราวกับอึ่งอ่างพองลม แล้วยังประสบความสำเร็จสามารถทำยอดได้จนเกินเป้าอีกล่ะ ล้วนแล้วเป็นปัจจัยให้หลงตัวเองอย่างแรง ดูเหมือนกับว่าต้องการอะไรก็จะได้ไปเสียหมด ไม่ค่อยจะรู้จักความผิดหวังเอาเสียเลย หลงคิดไปว่า ได้รับความสำเร็จอย่างสูงแล้วในชีวิตของการทำงาน (กูแน่)

ตั้งใจไว้ว่าจะทำงานไปจนอายุ ๕๕ ปีจะหยุด เกษียณตัวเอง ดังนั้นจึงเตรียมความพร้อมในการใช้ชีวิตบั้นปลายไว้เป็นอย่างดี เพราะทำงานหนักมาตลอดชีวิตก็ว่าได้ แต่ไม่รู้สักว่าทุกข้ออะไรกับการทำงาน ตรงกันข้ามมีความสุขมากกับความสำเร็จที่ได้รับมาตลอด หลงเพลิดเพลินกับสรรพลสิ่งรำล่อมอย่างไม่ลืมหูลืมตา เตรียมบ้านริม ทะเลสาบได้หลังหนึ่ง อยู่ชานเมือง ทำเลดี น่าอยู่มากหาอยู่นานกว่าจะได้ดังที่ชอบ วาดฝันไว้ว่าหยุดทำงานแล้วสบายล่ะ คราวนี้ จะได้ไปเที่ยวรอบโลกเสียที อยากจะทำอะไรก็จะทำได้ ทำ อยากจะไปไหนก็จะได้ไปเสียที ฝันเฟื่องไปเรื่อย เพราะเริ่มมีเวลาเหลือเฟือแล้ว จากที่ไม่ค่อยจะมีเวลาว่างมากนัก

เมื่อแสงธรรมสาดส่อง

เมื่อได้เวลาพักจริง ๆ กลับไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะเริ่มรู้สึกว่ ความ
 สมบูรณ์แบบทั้งหลายทั้งปวง ที่ได้เสาะแสวงหามาทั้งชีวิตนั้น ไม่ได้ทำให้เกิด
 ความรู้สึกสุขที่แท้จริงเลยแม้แต่น้อย กลับมีคำถามผุดขึ้นมาว่า นี่กำลังทำอะไร
 อยู่หรือ กำลังเสียเวลากับอะไรอยู่ จุดนี้ทำให้หันเหมาสนใจศึกษาธรรมะมากขึ้น
 และมากขึ้น ตามลำดับ เพื่อการหาคำตอบที่ค้างคาใจ เดินทางไปเข้าคอร์สปฏิบัติ
 ธรรมก็แล้ว อ่านหนังสือก็แล้ว ฟังซีดีก็แล้ว ดูเหมือนไม่ทำให้สติปัญญาเกิดขึ้น
 เท่าที่ควร ช่างแตกต่างจากการพัฒนาตนเองในทางโลกที่เคยเป็นมา ที่สามารถ
 ก้าวหน้าไปได้อย่างรวดเร็ว เข้าใจได้ไม่ยาก ใช้เวลาไม่นานก็ศึกษาด้วยตนเอง
 ได้อย่างทะลุปรุโปร่ง แต่ทำไมกับการศึกษาทางธรรมไม่เป็นเช่นนั้น...แปลกจริง
 รู้สึกหงุดหงิดกับความโง่เขลาของตนเองยังงบอกไม่ถูก ก็ปกติไม่ค่อยโง่อย่างนี้
 นีนา แต่ปัญญาที่บพิกล เป็นการพบโจทย์ใหม่ที่ตีไม่แตก ทั้งที่ปกติก่อนหน้า
 นี้ทุกเรื่องตีแตกกระจุกไม่มีเหลือ ไม่ว่าจะเรื่องใหญ่ เรื่องยาก มีคติประจำตัวอยู่
 ว่า มีปัญญาอยู่กับตัวกลัวอะไร คราวนี้ไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว ดูเหมือนว่ากำลัง
 ได้รับบทเรียนบางอย่าง ไม่มีอะไรแน่นอนหรือกะ เธอเองก็เถอะ มันไม่มีอะไรที่
 เป็นไปดั่งใจหวังไปเสียหมดหรือ อย่าหลงไปหน่อยเลย หลงมานานแล้ว พอได้
 หรือยัง มัวยึดติดอยู่ได้ เมื่อไหร่จะตาสว่างเสียที

และแล้วก็ได้ยื่นชื่อของสถานปฏิบัติธรรมแห่งหนึ่ง อยู่เชียงใหม่ นิโรธาราม
 อารามภิกษุณี มีพระผู้หญิงด้วยหรือนี้ ดึงความน่าสนใจอย่างสูงขึ้นมาทันที เข้าไป
 หาข้อมูลในเว็บแล้วคิดว่า น่าจะต้องเดินทางไปสักหน่อย เพื่อว่าจะได้คำตอบที่
 ค้นหายุ่จัดแจงจงตัวเครื่องบิน วางแผนไปอยู่ที่นั่นหนึ่งสัปดาห์คือ วันที่
 ๘ - ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ที่ผ่านมามาปรากฏว่าหนึ่งสัปดาห์นั้น เป็นช่วงเวลาที่จะ

ไม่มีวันลืมได้ลงเพราะเกิดเหตุการณ์ปรากฏว่าหนึ่งสัปดาห์นั้น เป็นช่วงเวลาที่จะไม่มีวันลืมได้ลงเพราะเกิดเหตุการณ์อัศจรรย์ของชีวิต ในวันหนึ่งมีโอกาสได้ฟังพระสังฆกรรม เมื่อฟังแล้ว ทำไมรู้สึกแจ่มแจ้งอย่างไม่เคยได้ยินมาก่อน ทำไมเข้าใจได้ทะลุปรุโปร่ง รวากับเปิดไฟกระจ่างขึ้นในที่มืดสนิท ทำให้มองเห็นสรรพสิ่งได้ชัดเจนตามความเป็นจริง ทำให้รู้สึกปิติ ปราโมทย์ เบิกบานและมีความสุขได้มากมายถึงเพียงนี้ เกิดอะไรขึ้นหรือ ?

หลังจากเกิดเหตุการณ์อัศจรรย์เกินบรรยายนั้น มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตามมาอย่างชนิดคาดไม่ถึงประกอบความงุนงงสงสัยในตัวเองอยู่คราครั้น ด้วยความรู้อันมีอยู่น้อยนิดในทางธรรม **เกิดความเบื่อหน่ายในสรรพสิ่งรอบตัว ด้วยเห็นตามเป็นจริงว่า สิ่งที่มีและที่เป็นอยู่นั้น ไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน มีความเปลี่ยนแปลง แปรปรวนอยู่ตลอดเวลา มีความทุกข์อีกต่างหาก ไม่ใช่สุขอย่างที่เคยคิด และมันก็ไม่ใช่ของของเราเลย (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) ที่อุตส่าห์ทำ อุตส่าห์แสวงหามาทั้งชีวิตนั้น เมื่อตายไปก็ไม่สามารถนำอะไรติดตัวไปได้เลย มีเพียงบุญเพียงบาปที่ทำไว้เท่านั้นเอง ที่จะติดตามเราไป แม้แต่ลูกที่เคยยึดถือว่าเป็นของเรา ก็หาใช่ของเราไม่ เพราะตัวเราเองยังไม่ใช่ของเราเลย จะบอกว่ำนั่นก็ของเรา นีก็ของเราได้อย่างไร เกิดความสลดสังเวชขึ้นในใจ และไม่ตั้งใจในสรรพสิ่งที่รายล้อมอีกต่อไป พอแล้ว...**

การสละละวางสิ่งที่เคยมี เคยเป็น ไม่ว่าจะเป็ น โภคทรัพย์หรือบุคคลรายล้อม เป็นเรื่องยอมรับได้ยากในปุถุชนคนธรรมดาผู้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิด ฉะนั้น

เรื่องนี้จึงต้องหาวิธีการให้เกิดความรู้ความเข้าใจ ในการจะเดินออกไปจากชีวิต
 ของพวกเขาในเมื่อเดินร่วมทางกันมานานพอสมควรและวันหนึ่งก็จะขอแยกทาง
 เดินจากไปเสียแล้ว ก็ต้องมีพิศวงงงงวยกันบ้างเป็นธรรมดา ต้องใช้สติปัญญาหา
 ทางออกที่ดีที่สุด ที่เหมาะ ที่ควร แต่การที่เขาได้เห็นเราได้ใช้เวลาในระยะหนึ่งแล้ว
 กับการศึกษาระยะอย่างเอาจริงเอาจัง จึงทำให้เขามองภาพไปในเชิงบวกมากกว่า
 ลบ คือมองที่ความสุขที่เราได้รับ ซึ่งเขารับรู้ได้และสัมผัสได้ มากกว่าที่คิดจะยึด
 เราเอาไว้ ในที่สุดพวกเขาเห็นด้วยและร่วมอนุโมทนากับการตัดสินใจที่จะใช้ชีวิต...
 นักรบ

การหลุดออกจากสิ่งทั้งปวงที่เคยเกาะเกี่ยวและยึดโยงเอาไว้ กลายเป็นสิ่งที่
 สามารถสลัดออกได้อย่างง่ายดาย ไม่ได้มีความเสียหายหรืออภายกรรมแม้แต่น้อย
 บรรดาสิ่งที่เคยคิดว่ามีค่ายิ่งนัก กลับมองเห็นความจริงเสียแล้วว่าเป็นทุกข์
 โทษ หมดซึ่งความยึดมั่นถือมั่น และไม่มี ความหมายอีกต่อไป จึงสละวางอย่าง
 ปลอดโปร่งโล่งใจอย่างยิ่ง วางภาระลงเสียแล้ว!

 ได้เวลาแห่งผ้ากาสาพัตร์

เมื่ออิสระจากพันธนาการทั้งปวงได้แล้ว รู้ต่อไปว่าการบวชเท่านั้น
 คือการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐสุด จะรอช้าอยู่ทำไม ในเมื่อได้พบแล้ว ได้รู้แล้ว ได้
 เห็นแล้ว สถานที่แห่งนี้มีความพร้อมและความเหมาะสมทุกประการต่อการ
 ใช้ชีวิตนักรบ มีครูบาอาจารย์ที่ได้ตามหามาจนได้พบแล้ว มีสถานที่อันสงบ มี
 วิถีชีวิตที่เรียบง่าย มีกนน้อยและสันโดษ มีความเคร่งครัดในพระธรรมวินัย แต่
 บรรยากาศไม่เคร่งเครียด จึงได้เข้ารับการบรรพชาเป็นสามเณรี โดยพระปวัตตินี
 จากประเทศศรีลังกา (หรือคือ พระอุปชฌาย์สำหรับการบวชพระสงฆ์) เมื่อวันที่
 ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ เป็นการบวชอย่างถูกต้องและสมบูรณ์ทุกขั้นตอน ตามแบบ
 ของศรีลังกา เพราะยังไม่มีแบบที่ถูกต้องที่เป็นของประเทศไทยนั่นเอง จึงจำเป็นต้อง
 ต้องอาศัยการบวชจากประเทศที่เขามีการบวชภิกษุณีอยู่แล้วเป็นปกติ ส่วนสาม
 เณรี ก็คือหน่อเนื้อของภิกษุณี

วิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ทำให้ต้องปรับตัวและต้องช่างสังเกตว่าเมื่อไร จะต้องทำอะไร อย่างไรบ้าง ที่นี่คือโลกใหม่ และประสบการณ์ใหม่ให้ได้ศึกษาเรียนรู้อีกแล้ว การบินขบตาเป็นกิจกรรมที่ชอบมาก เป็นการเดินเท้าเปล่า อุ่มบาตร เดินไกล ไปกลับประมาณสามกิโลเมตร เพื่อไปโปรดชาวบ้าน และบินขบตาเลี้ยงชีพ ถ้าเป็นสมัยก่อนให้ทำอะไรอย่างนี้นะหรือ ไม่มีวันเสียละ แทบจะไม่เคยเดินไม่สวมรองเท้าด้วยซ้ำ นอกจากเดินขายทะเลเพื่อให้เท้าได้สัมผัสทรายสีขาว ดูวิวทะเลสีเขียวสดใส ให้ได้บรรยากาศประมาณนั้น แต่เวลานี้มี**ความสุขสั้นเหลือ** ที่ได้ทำสิ่งนี้เป็นวัตรปฏิบัติที่ให้ความอึดอ้อมใจ อย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้สึกเดือดร้อนกับการไม่ต้องสวมรองเท้าเวลาเดิน แม้ระยะทางจะไกลกลับไม่มีความเหน็ดเหนื่อยใด ๆ เลย มีแต่**ความสุข และ ความสุข** กลับจากบินขบตา ได้เวลาฉันอาหาร วันละมื้อเดียว แต่อยู่ได้ทั้งวันโดยไม่หิว ไม่อยากราวกับอิมทิพย์ ทั้งที่ไม่ได้ฉันมากมายนัก ข้าวเพียงหนึ่งทัพพีครึ่ง หรืออย่างมากสองทัพพี กับข้าวโปะลงไป มีขนมผลไม้เล็กเล็กน้อย เท้านี้อยู่ได้ตลอดวันสบาย ๆ ไม่ต้องมองหาน้ำปานะมาเป็นตัวช่วยก็ได้ ชีวิตนี้ช่างแสนวิเศษอะไรอย่างนี้ เมื่อก่อนที่เคยคิดว่า เมื่อมีและได้ทุกอย่างทุกอย่างตามปรารถนาแล้วก็มีมีความสุข กลับเป็นเพียงความสุขจอมปลอม เพราะสุขอยู่ชั่วครู่ชั่วยามเท่านั้น ความจริงแล้วถูกหลอกให้หลงไปยึดว่าสุขต่างหาก หาใช่ความสุขที่แท้จริงไม่ ความไม่มี...ต่างหากเล่าที่นำสุขมาให้ ทุกข์ไปกับการดิ้นรนแสวงหา ที่ไม่เคยพอ ไม่เคยอึดและไม่เคยเต็ม เพราะต้องการจะมี มี และมี เหนื่อยมัยละ!

ช่วงกลางวันเป็นช่วงของการศึกษาหาความรู้ มีหลากหลายให้พิจารณาตามความเหมาะสม ของแต่ละบุคคล เรียนภาษาบาลีบ้าง เรียนพระอภิธรรมบ้าง เรียนพระวินัยบ้าง ส่วนอันหลังสุดนี้เป็นภาคบังคับของทุกรูปทุกนามในที่นี้ พลาดไม่ได้ เพราะคือการเรียนรู้ว่านักบวชต้องประพฤติปฏิบัติอย่างไร ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้และยังคงใช้มาจนกระทั่งปัจจุบัน สองพันหกร้อยปีมาแล้วยังใช้ได้มาตลอด ช่างเป็นความลุ่มลึกของพระปัญญาของพระพุทธองค์อย่างแท้จริง ที่ทรงรังสรรค์สิ่งนี้มาเพื่อความงดงามในวัตรปฏิบัติของเหล่าภิกษุณี และสามเณรีทั้งหลาย

อะไรไม่วิเศษเท่าการได้ศึกษาพระไตรปิฎก เพราะนั่นคือองค์แทน พระพุทธเจ้า พระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์นั่นคือการได้ตามรอย พระบาทโดยทางอ้อม ตามไปในที่ที่พระองค์เคยประทับอยู่ เคยแสดงธรรมอยู่ และที่เคยอยู่ในอิริยาบถต่าง ๆ ซึ่งเราเรียนรู้ได้ก็จากพระไตรปิฎกนี้เท่านั้น ทำให้มีความสุขเหลือล้น เพราะระลึกนึกถึงภาพเหตุการณ์ไปด้วยราวกับได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในที่นั่น ในเหตุการณ์นั้นในสมัยพุทธกาลนั้นเลยทีเดียว *อะไรจะสุขปานนั้น*

ช่วงบ่าย ๆ มีอีกกิจกรรมหนึ่งน่าสนใจมาก คือการกวาดใบไม้ตาม จุดต่าง ๆ มีให้กวาดได้ทุกวัน ไม่เว้นวันหยุดราชการ และทุกฤดูกาล เป็นอีกสิ่งที่ไม่คุ้นเคยหรอกนะ แต่พบว่าเป็นอย่างที่ให้ความสงบจิต สงบใจ และเบิกบาน ใจ กับการบรรจงกวาดไป กวาดไป และเจริญสติไปด้วย เพราะขณะที่กวาด จิต ก็อยู่ที่ปลายไม้กวาดนั่นเอง ไม่ได้ท่องเที่ยวไปที่ไหนไกลเลย เป็นยุทธศาสตร์ในการฝึกสติชั้นยอด ที่นักกลยุทธ์ทั้งหลายอาจจะยังนึกไม่ได้กระมัง ไม่สงวน ลิขสิทธิ์นะ จะบอกให้

ยามเย็นได้เวลาต้องขึ้นสวดมนต์และเจริญภาวนากันอีกรอบ ตั้งแต่ หกโมงเย็นถึงสามทุ่ม แล้วจึงแยกย้ายกลับกุฏิหลังน้อยบ้าง นิดบ้าง ของใครของเขา

การดำรงชีวิตอันเรียบง่าย มีผ้าพันกายไม่ก็ฝืน มีบาตรหนึ่งใบประจำ กาย มียามอีกใบไว้พกพาเพื่อใส่ของจำเป็น ไม่รับเงินรับทองและของมีค่า ไต ๆ เพียงใช้ชีวิตอยู่ตามมีตามได้เท่านั้น กลายเป็นวิถีที่ยัง*ความสุข และ ความสงบ*มาให้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ แต่ก็เป็นไปแล้ว *ความมักน้อย สันโดษ ต่างหากเล่า คือสิ่งที่พึงระลึกไว้ เตือนสติตนอยู่เสมอ ไม่ใช่ลาภสักการะ สรรเสริญ* อันอาจทำให้เดินผิดทางที่พระพุทธองค์ทรงนำไปแล้ว อย่าได้ หลงเพลิดเพลินไปกับสิ่งเหล่านี้เลย ต้องเตือนตนไว้อย่างนี้เสมอ

เพราะเป้าหมายของการมาบวช คือเพื่อละทุกสิ่ง เพื่อการกระทำ
ทำที่สุดแห่งทุกข์ ไม่ใช่เพื่อการสะสมสิ่งใดอีกแล้วในชาตินี้หรือชาติไหน
พอกันที...

ขอนอบน้อมพระธรรมนำชีวิต
เพื่อนำจิตจากอวิชชาไม่มาหลง
เพื่อจรโลงพระศาสนาให้มั่นคง
จิตจำนงแน่วแน่เผยแผ่ธรรม

สรีระนี้มอบแก่ผ้ากาสาเย
แม้จากลวงไปไม่แปรผัน
ฝากพระพุทธธรรมไว้ชั่วนิรันดร์
ด้วยคำนั้นเกินเปรียบเทียบสิ่งใด

